

Den anden part i appellsagen: Europa-Kommissionen (ved F. Ronkes Agerbeek og P. Van Nuffel, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) LG Display Co. Ltd og LG Display Taiwan Co. Ltd betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 303 af 8.9.2014.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 12. marts 2015 — Verein für Konsumenteninformation mod INKO, Inkasso GmbH

(Sag C-127/15)

(2015/C 205/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Verein für Konsumenteninformation

Sagsøgt: INKO, Inkasso GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Agerer et inkassobureau, som i forbindelse med erhvervsmæssig inddrivelse af tilgodehavender på vegne af sin ordregiver tilbyder dennes debitorer at indgå afdragsordninger, i hvilken forbindelse der beregnes omkostninger i forbindelse med hans aktivitet, som i sidste ende skal betales af debitorerne, som »kreditformidler« som omhandlet i artikel 3, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF ⁽¹⁾?
- 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende:

Er en aftale om en afdragsordning, der gennem et inkassobureau indgås mellem en debitor og dennes kreditor, en »gratis henstand« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48/EF, hvis debitoren i denne aftale kun forpligter sig til at betale det ubetalte tilgodehavende samt de renter og omkostninger, som han ifølge loven i forvejen skulle have betalt for at være i mora, altså også uden en sådan aftale?

⁽¹⁾ EUT L 133, s. 66.

Appel iværksat den 19. marts 2015 af Den Europæiske Unions Domstol til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 13. februar 2015 i sag T-725/14, Aalberts Industries NV mod Den Europæiske Union

(Sag C-132/15 P)

(2015/C 205/19)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Den Europæiske Unions Domstol (ved A.V. Placco og E. Beysen, som befuldmægtigede)

De andre parter i appellsagen: Aalberts Industries NV og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Tredje Afdeling) den 13. februar 2015 i sag T-725/14, Aalberts Industries mod Den Europæiske Union, ophæves, for så vidt som begge dele af påstanden nedlagt af Den Europæiske Unions Domstol (herefter »Domstolen«) for Retten i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement blev forkastet deri, og formalitetsindsigelsen rejst af Europa-Kommissionen (herefter »Kommissionen«) blev taget til følge.
- De nævnte dele af påstanden tages til følge og der træffes således endelig afgørelse i sagen og det fastslås, at Aalberts Industries NV's påstand om skadeserstatning skal afvises for så vidt som den er rettet mod Domstolen (som repræsentant for Unionen).
- Aalberts Industries NV tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået for Domstolen i første instans og i appellsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ved kendelse af 13. februar 2015 forkastede Den Europæiske Unions Ret den påstand, som Domstolen inden for rammerne af sag T-725/14, Aalberts Industries mod Den Europæiske Union, havde nedlagt i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement. Denne institutions påstand tilsigtede, at det blev fastslået, at Aalberts Industries NV's søgsmål skulle afvises, for så vidt som det var rettet mod Domstolen som repræsentant for Den Europæiske Union, idet søgsmålet samtidig var rettet mod Kommissionen i den samme egenskab. Med dette søgsmål ville Aalberts Industries NV gøre gældende, at Unionen havde et ansvar uden for kontrakt med henblik på at opnå erstatning for den skade, der var opstået for selskabet derved, at Retten ikke havde truffet afgørelse i sag T-385/06, Aalberts Industries m.fl. mod Kommissionen, inden for en rimelig frist. I den nævnte kendelse kom Retten i modsætning til det, som Domstolen havde gjort gældende, og idet den anerkendte Kommissionens standpunkt, til det resultat, at det påhviler Domstolen og ikke Kommissionen at repræsentere Den Europæiske Union inden for rammerne af det nævnte søgsmål.

Nu har Domstolen iværksat appel i henhold til artikel 56 i statuten for Domstolen til Domstolen og har nedlagt påstand om, at kendelsen ophæves, for så vidt som Domstolens påstand blev forkastet deri. Til støtte for appellen har Domstolen gjort gældende, for det første, at der er sket en tilsidesættelse af reglerne vedrørende repræsentationen af Unionen for Unionens retsinstanser, og for det andet, at der er sket en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Inden for rammerne af **det første appelanbringende vedrørende en tilsidesættelse af reglerne vedrørende repræsentationen af Unionen for Unionens retsinstanser** har Domstolen anført, at idet der ikke findes en udtrykkelig forskrift, som regulerer repræsentationen af Unionen for Unionens retsinstanser i forbindelse med søgsmål, hvormed det i henhold til artikel 268 TEUF gøres gældende, at Unionen ifalder et ansvar uden for kontrakt, skal reglerne for en sådan hæftelse udledes af de almindelige principper, der gælder for udøvelsen af retslige opgaver, navnlig princippet om god retspleje og principperne om retters uafhængighed og upartiskhed.

Dette første appelanbringende fra Domstolen består af to dele, nemlig for det første et anbringende om, at der ikke er blevet taget hensyn til kravene i henhold til princippet om god retspleje, og for det andet et anbringende om, at der ikke er blevet taget hensyn til kravene i henhold til principperne om retters uafhængighed og upartiskhed.

Inden for rammerne af den første del har Domstolen anført, at det resultat, som Retten er kommet frem til, nemlig, at det påhviler Domstolen at repræsentere Unionen inden for rammerne af det ovenfor nævnte søgsmål om skadeserstatning, åbenbart er støttet på den retspraksis, der går tilbage til dom Werhahn Hansamühle m.fl. mod Rådet og Kommissionen (63/72- 69/72, EU:C:1973:121, herefter »dommen i sagen Werhahn Hansamühle m.fl.«). Det fremgår af afgørelsen i denne retssag, at det daværende Fællesskab og den nuværende Union, hvis den ifalder ansvar som følge af en af dens institutioners handlinger, repræsenteres for Unionens retsinstanser ved den eller de institutioner, som den ansvarspådragende handling lægges til last. Efter Domstolens opfattelse er denne afgørelse ikke anvendelig på den foreliggende retssag, fordi dette af forskellige grunde ville føre til en situation, der ville være uforenelig med god retspleje, som i henhold til den udtrykkelige ordlyd i dommen i sagen Werhahn Hansamühle m.fl. var grunden til denne afgørelse. I denne forbindelse har Domstolen i tilknytning hertil også gjort gældende, at der ikke er blevet taget hensyn til rækkevidden af artikel 317, stk. 1, TEUF og artikel 53, stk. 1, i forordning nr. 966/2012⁽¹⁾, på grundlag af hvilke Retten skulle have anerkendt princippet om, at en skadeserstatning som den, der kræves i den foreliggende retssag, i sidste ende ville skulle betales af den del af Unionens budget, der vedrører Kommissionen.

Inden for rammerne af den anden del af det første appelanbringende har Domstolen, idet den har påberåbt sig dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol af 10. juli 2008, Mihalkov mod Bulgarien (sag nr. 67719/01), gjort gældende, at Retten ved konstateringen om, at Domstolen skulle repræsentere Unionen inden for rammerne af Aalberts Industries søgsmål om skadeserstatning, ikke har taget hensyn til kravene om retters uafhængighed og upartiskhed. Da der nemlig i den foreliggende retssag er tale om for det første, at den angiveligt ansvarspådragende handling består i udøvelsen af retslige opgaver foretaget af et dommerkollegium, og for det andet, at det dommerkollegium, der skal behandle retssagen (i) hører til samme retsplejeinstitution (Retten) som det dommerkollegium, der lægges den ansvarspådragende handling til last, og (ii) er en fast bestanddel af sagsøgte i retssagen (af Domstolen), som dommerne i dette dommerkollegium er arbejdsmæssigt forbundet med, er de ovenfor nævnte krav ikke opfyldt. Dette gælder så meget desto mere, hvis en skadeserstatning som den, der kræves i den foreliggende sag — således som Retten anførte — ville skulle udredes af den del af Unionens budget, der vedrører Domstolen.

Inden for rammerne af **det andet appelanbringende** har Domstolen gjort gældende, at den appellerede kendelse **tilsidesætter begrundelsespligten**, da den ikke indeholder nogen konkret afkræftelse af det af Domstolen for Retten anførte vedrørende rækkevidden af en række domme, herunder domme Groupe Gascogne mod Kommissionen (C-58/12 P, EU:C:2013:770), Gascogne Sack mod Kommissionen (C-40/12 P, EU:C:2013:768) og Kendrion mod Kommissionen (C-50/12 P, EU:C:2013:771).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) af 25.10.2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298, s. 1.)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sächsisches Oberverwaltungsgericht (Tyskland) den 19. marts 2015 — Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG mod Freistaat Sachsen

(Sag C-134/15)

(2015/C 205/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Sächsisches Oberverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG

Sagsøgt: Freistaat Sachsen

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 5, stk. 4, litra b), i forordning (EF) nr. 543/2008 ⁽¹⁾ forenelig med artikel 6, stk. 1, første punktum, i traktaten om den Europæiske Union (TEU), sammenholdt med artikel 15, stk. 1, og artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter: »chartret«)?
- 2) Er artikel 5, stk. 4, litra b), i forordning nr. 543/2008 forenelig med artikel 40, stk. 2, andet punktum, TEUF?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 543/2008 af 16.6.2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår handelsnormer for fjerkrækød (EUT L 157, s. 46).